

Arrest

nr. 181 082 van 23 januari 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 24 oktober 2016 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 30 september 2016 tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 20).

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de beschikking tot vaststelling van het rolrecht van 31 oktober 2016 met referentnummer X.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 12 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 16 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken G. DE BOECK.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die loco advocaat B. VRIJENS verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat C. MUSSEN, die loco advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekster trad op 5 mei 2014, te Bogota, in het huwelijk met R.D.P., een man met de Belgische nationaliteit.

1.2. Op 31 maart 2016 diende verzoekster, in functie van haar Belgische echtgenoot, een aanvraag in tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie.

1.3. De gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging nam op 30 september 2016 de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten. Deze beslissingen, die verzoekster op 4 oktober 2016 ter kennis werden gebracht, zijn gemotiveerd als volgt:

“In uitvoering van artikel 52, §4, 5de lid van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt de aanvraag van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie, die op 31/03/2016 werd ingediend door:

Naam: [C.G.]

Voornamen: [B.D.J.]

Nationaliteit: Colombia

[...]

om de volgende reden geweigerd:

De betrokkene voldoet niet aan de vereiste voorwaarden om te genieten van het recht op verblijf van meer dan drie maanden in de hoedanigheid van familielid van een burger van de Unie

Artikel 40ter van de wet van 15.12.1980 stelt: ‘de bepalingen van dit hoofdstuk zijn van toepassing op de familieleden van een Belg voor zover het betreft: 1° de familieleden bedoeld in artikel 40bis, §2, eerste lid, 1° tot 3°, mits zij de Belg die het recht op gezinshereniging opent vergezellen of zich bij hem voegen.’

Artikel 40ter van dezelfde wet stelt ook dat bij een aanvraag gezinshereniging ‘de familieleden bedoeld in het eerste lid, 1°, moeten bewijzen dat de Belg: 1° beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Aan die voorwaarde wordt geacht te zijn voldaan indien de bestaansmiddelen ten minste gelijk zijn aan honderdtwintig procent van het bedrag bedoeld in artikel 14, § 1, 3°, van de wet van 26 mei 2002 betreffende het recht op maatschappelijke integratie en zoals geïndexeerd volgens artikel 15 van voormelde wet.

Bij het beoordelen van deze bestaansmiddelen wordt rekening gehouden met hun aard en regelmatigheid. Er wordt daarentegen geen rekening gehouden met de middelen verkregen uit het leefloon, de financiële maatschappelijke dienstverlening, de kinderbijlagen en toeslagen, de inschakelingsuitkeringen en de overbruggingsuitkering. De werkloosheidsuitkering komt alleen in aanmerking indien de Belg bewijst dat hij actief werk zoekt.’

Als bewijs van haar bestaansmiddelen legt de Belgische referentiepersoon de volgende documenten voor: FOD Financiën: Vennootschapsbelasting Aanslagjaar 2015, Balans op 31/12/2014 aan GCV Bay Ru Services te Asse, berekening van de Aanslag, Aanslagbiljet Personenbelasting Inkomsten jaar 2014 (aanslagjaar 2015).

Deze gegevens hebben betrekking op het jaar 2014 en 2015, en zijn bijgevolg onvoldoende recent. Voor zover de referentiepersoon er mee wenst aan te tonen een stabiel inkomen (als zelfstandige) te hebben is dit aanslagbiljet relevant. Echter, er werd ons geen enkel bewijsstuk voorgelegd waaruit blijkt welke de huidige bestaansmiddelen zijn. Er kan niet automatisch vanuit gegaan worden dat het om een inkomen in dezelfde orde van grootte zou gaan als in 2014.

Op basis van de voorgelegde bewijzen heeft onze dienst geen zicht op het huidige netto-inkomen van de referentiepersoon. Bijgevolg kan er niet afdoende beoordeeld worden of de Belgische onderdaan heden over stabiele, toereikende en voldoende bestaansmiddelen beschikt. Het komt toe aan betrokkenen hun aanvraag te actualiseren (arrest RvS nr. 222.809 dd. 12.03.2013).

De behoeftenanalyse is hier overbodig. Er werd immers niet vastgesteld dat niet aan de middelenvereiste is voldaan, er werd enkel vastgesteld dat niet kan getoetst worden of aan de middelenvereiste is voldaan overeenkomstig art.40ter van de wet van 15.12.1980 bij gebrek aan voldoende informatie.

Aangezien aan één van de voorwaarden voorzien in hoger vermeld artikel niet voldaan werd, wordt de verblijfsaanvraag geweigerd. De andere voorwaarden werden echter niet nagekeken. Deze beslissing belet dus de dienst Vreemdelingenzaken niet om bij de indiening van een nieuwe verblijfsaanvraag de andere voorwaarden na te gaan of over te gaan tot een onderzoek of analyse die zij nodig acht.

Het recht op verblijf wordt geweigerd aan betrokkene. Het AI van betrokkene dient te worden ingetrokken.

Aan betrokkene wordt het bevel gegeven het grondgebied van het Rijk te verlaten binnen 30 dagen. Wettelijke basis artikel 7,1,2° van de wet van 15.12.1980: legaal verblijf in België is verstreken.

Hierbij wordt art. 74/13 van de wet van 15.12.1980 wel degelijk in overweging genomen. Van gemeenschappelijke kinderen is hier geen sprake, evenmin van een probleem betreffende de

gezondheid van betrokkene. Verder, wat het gezins- en familieleven betreft: het bevel is het logische gevolg van het niet voldoen aan de verblijfsvoorwaarden. Indien het lang verblijf niet kan worden toegestaan en er geen andere rechtsgrond is waardoor betrokkene alsnog legaal in België zou kunnen verblijven, wat hier het geval is, is een bevel het enige alternatief. Betrokkene en haar partner zullen een andere manier moeten vinden, voor zover zij de relatie wensen verder te zetten, om hun gezinsleven uit te bouwen/te beleven.”

Dit zijn de bestreden beslissingen.

2. Onderzoek van het beroep

2.1.1. In een eerste middel voert verzoekster de schending aan van artikel 8 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM) en van het proportionaliteitsbeginsel.

Zij verschaft de volgende toelichting:

“Dat, al[s] gevolg van de verzoeksters betekende beslissing, verzoekster van haar in België verblijvende echtgenoot wordt gescheiden.

Dat dit een verregaande ingreep is op haar recht op een privé-en gezinsleven en derhalve schending uitmaakt van het art. 8 E.V.R.M. en van het proportionaliteitsbeginsel.

Art. 8 van het E.V.R.M. bepaalt :

“1. Eenieder heeft recht op eerbiediging van zijn privéleven, zijn gezinsleven, zijn huis en zijn briefwisseling.

2. Geen inmenging van enig openbaar gezag is toegestaan met betrekking tot de uitoefening van dit recht dan voor zover bij de Wet is voorzien en in een democratische samenleving nodig is in het belang van 's lands veiligheid, de openbare veiligheid, of het economisch welzijn van het land, de bescherming van de openbare orde en het voorkomen van strafbare feiten, de bescherming van de rechten en vrijheden van anderen”.

Het Europees Hof voor de Rechten van de Mens aanvaardt dat uitzetting een overheidsinmenging inhoudt op de door het art. 8 E.V.R.M. gewaarborgde rechten zodat moet worden uitgemaakt of de inmenging gerechtvaardigd is onder de tweede paragraaf van dit artikel.

Dat volgens de rechtspraak van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens de te nemen maatregel moet getoetst worden aan de noodzakelijkheid ervan in een democratische samenleving; namelijk de proportionaliteit tussen de maatregel en het beoogde doel.

Dat er telkens de belangen moeten worden afgewogen tussen enerzijds de bescherming van de openbare orde en anderzijds het recht op een familieleven.

In concreto betekend dit dat de uitwijzende staat een groter voordeel moet hebben bij de uitwijzing dan het nadeel dat betrokkene hierdoor ondervindt.

Dat de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten dd. 30 september 2016, genomen ten aanzien van verzoekster, in deze benadering niet gerechtvaardigd/proportioneel is, daar deze enkel als gevolg heeft dat het recht op een privé-en gezinsleven van verzoekster geschonden wordt (nu zij niet kunnen blijven bij haar echtgenoot in België) en dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van dergelijke beslissingen.

Nergens blijkt dat verweerder een correct evenwicht probeerde te vinden tussen het beoogde doel en de ernst van de inmenging. Noch blijkt dat hij een belangenafweging deed met betrekking tot de huidige gezinssituatie van verzoekster.”

2.1.2.1. De Raad merkt op dat de bestreden beslissingen niet tot gevolg hebben dat verzoekster enig bestaand verblijfsrecht wordt ontnomen, zodat zij niet kan voorhouden dat deze beslissingen “een inmenging” vormen in haar privé- of gezinsleven. Er dient daarnaast te worden geduoid dat uit artikel 8

van het EVRM geen algemene verplichting voor een Staat kan worden afgeleid om de keuze van de gemeenschappelijke verblijfplaats van vreemdelingen te eerbiedigen of om een gezinsvorming op het grondgebied toe te laten (EHRM 19 februari 1996, nr. 23.218/94, Gül/Zwitserland; J. VANDE LANOTTE en Y. HAECK (eds), *Handboek EVRM Deel 2 Artikelsgewijze Commentaar*, Volume I, Antwerpen-Oxford, Intersentia, 2004, 754-756). Verzoekster toont ook niet aan dat zij enkel in België een gezinsleven kan hebben en dat het niet mogelijk zou zijn om een gezinsleven te ontwikkelen in haar land van herkomst of elders. Er blijkt dan ook niet dat er op verweerder enige, uit artikel 8 van het EVRM voortvloeiende, positieve verplichting zou rusten om verzoekster tot een verblijf in het Rijk toe te laten of te machtigen of die zou verhinderen dat hij ten aanzien van verzoekster een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten neemt. De bestreden beslissingen hebben bovendien niet tot gevolg dat het verzoekster onmogelijk wordt gemaakt om in de toekomst een gezinsleven met haar echtgenoot in België te ontwikkelen. Verweerder heeft in de beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden immers louter aangegeven dat verzoekster in gebreke bleef om haar verblijfsrechtelijke aanspraken met de vereiste overtuigingsstukken te onderbouwen. De bestreden beslissingen verhinderen niet dat verzoekster een nieuwe aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie indient en hierbij het bewijs levert dat haar partner actueel beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen. Er moet daarnaast worden opgemerkt dat de vereiste om het bewijs te leveren van het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen voorzien is in de wet – meer specifiek in artikel 40ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) – en deze regeling nodig is ter bescherming van het economisch welzijn van het land en van de rechten en vrijheden van de andere burgers in het Rijk, waaronder het garanderen van recht op maatschappelijke hulp voor Belgische onderdanen en de reeds legaal in het Rijk verblijvende vreemdelingen. Verzoekster kan derhalve niet worden gevolgd in haar betoog dat de overheid geen enkel voordeel heeft bij het nemen van de bestreden beslissingen.

Verzoekster toont met haar toelichting geen schending aan van artikel 8 van het EVRM.

2.1.2.2. De uiteenzetting van verzoekster laat de Raad ook niet toe te concluderen dat haar particuliere belangen zwaarder zouden moeten doorwegen dan het door verweerder beschermde algemeen belang, dat gediend is met een correcte toepassing van de verblijfswetgeving.

Een schending van het proportionaliteitsbeginsel blijkt geenszins.

Het eerste middel is ongegrond.

2.2.1. In een tweede middel voert verzoekster de schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van het evenredigheidsbeginsel, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van de motiveringsplicht, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging. Verzoekster houdt tevens voor dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Haar betoog luidt als volgt:

“2.1

Dat verweerder in de bestreden beslissing stelt dat de verzoekster onvoldoende heeft aangetoond dat de Belgische referentiepersoon over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Dat verweerder stelt dat verzoekster onvoldoende bewijsstukken heeft neergelegd. Volgens verweerder is [het] door verzoekster neergelegde aanslagbiljet, welke betrekking heeft op het jaar 2014, onvoldoende recent.

Dat inderdaad verzoekster een aanslagbiljet, welke betrekking heeft op het jaar 2014, van de Belgische referentiepersoon, heeft neergelegd.

Dat het immers het voor verzoekster niet mogelijk was een recenter aanslagbiljet van haar echtgenoot neer te leggen nu verzoeksters echtgenoot deze nog steeds niet ontvangen had.

Dat derhalve verweerder geenszins in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster heeft nagelaten een recenter aanslagbiljet neer te leggen nu verzoekster gewoon in de onmogelijkheid verkeerde deze neer te leggen gezien deze nog in hun bezit is.

Dat verweerder heeft nagelaten verzoekster uit te nodigen alsnog haar aanvraag te vervolledigen en bijkomende bewijsstukken aangaande de inkomsten van de Belgische referentiepersoon neer te leggen.

Verzoekster wil opmerken dat op de bijlage 19ter dd. 31.03.2016 immers enkel wordt vermeld als bewijs van de inkomsten van de echtgenoot "contract + loonfiches" (cf. stuk 2).

Dat verzoekster in elk geval opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster, haar te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek haar aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende/recente stukken aangaande de inkomsten van de referentiepersoon neer te leggen.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen.

Verzoekster wordt door verweerder verweten te hebben nagelaten voldoende bewijsstukken aangaande de inkomsten van de Belgische referentiepersoon neer te leggen.

2.2

Dat tenslotte dient te worden vastgesteld dat krachtens artikel 42, § 1, tweede lid Vw., indien aan de voorwaarde betreffende de stabiele en regelmatige bestaansmiddelen bedoeld in artikel 40bis, § 4, tweede lid en in artikel 40ter, tweede lid, niet voldaan is, verweerder in zo'n geval gehouden is een behoefteanalyse te doen.

Dat nergens blijkt uit de motieven dat de behoefteanalyse door verweerder werd uitgevoerd.

De bestreden beslissing bevat geen verwijzing naar artikel 42, § 1, tweede lid Vw.

Dat verzoekster opmerkt dat verweerder heeft nagelaten, alvorens een beslissing te nemen, zich voldoende te informeren bij verzoekster en de Belgische referentiepersoon, hen te horen minstens in het kader van een zorgvuldig onderzoek hen aan te schrijven/uit te nodigen bijkomende stukken aangaande hun maandelijkse onkosten voor hun huishouden neer te leggen.

Geenszins werd verzoekster uitgenodigd bewijzen aangaande de maandelijkse uitgaven voor hun huishouden neer te leggen.

Dat derhalve geenszins verweerder, zonder een voorafgaandelijke uitvoering van een behoeftenanalyse, in de bestreden beslissing kon stellen dat verzoekster niet voldoet aan de gestelde voorwaarden.

Dat er sprake is van een manifeste beoordelingsfout en van schending van de artikelen 40ter en 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, van de motiverings- en de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht en van verzoeksters rechten van verdediging.

Verweerder heeft de beslissing niet zorgvuldig voorbereid daar hij niet beschikte over alle relevante elementen om met kennis van zaken de beslissing te kunnen nemen."

2.2.2.1. In de mate dat verzoekster aanvoert dat verweerder artikel 40ter van de Vreemdelingenwet en het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden door geen gegevens op te vragen teneinde een correct beeld te krijgen van de inkomsten van haar echtgenoot kan het volstaan op te merken dat in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet uitdrukkelijk is bepaald dat het de Belgische onderdaan die wordt vervoegd door zijn echtgenote is die moet aantonen dat hij over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd waar zij een verplichting die rust op haar echtgenoot lijkt te willen afwentelen op verweerder. Het loutere feit dat verzoekster of haar echtgenoot in gebreke bleven de nodige stukken aan te brengen waaruit kan worden afgeleid dat het gezin over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikt – wat is vereist om te kunnen vaststellen dat haar verblijfsrechtelijke aanspraken enige grond hebben – impliceert niet dat verweerder verplicht is om de gebreken in hun bewijsvoering te ondervangen en in de

plaats van verzoekster haar aanvraag tot afgifte van een verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie met de nodige overtuigingsstukken te onderbouwen.

Door uiteen te zetten dat bepaalde stukken die konden worden aangewend om het bewijs te leveren van de actuele bestaansmiddelen van haar echtgenoot nog niet in diens bezit waren toont verzoekster niet aan dat verweerder verkeerdelijk besloot dat geen stukken van recente datum werden voorgelegd waaruit zou kunnen worden afgeleid dat verzoeksters echtgenoot beschikt over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen, zoals bedoeld in artikel 40ter, § 2, tweede lid van de Vreemdelingenwet. Zij toont ook niet aan dat zij het bestaan van stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen niet kon bewijzen door middel van andere stukken, waarover zij wel kon beschikken.

Waar verzoekster nog duidt dat haar niet werd meegedeeld welke bewijsstukken inzake het inkomen van haar echtgenoot zij diende mee te delen kan het volstaan aan te geven dat zij volledig vrij was om de door haar nuttig geachte stukken waaruit kon worden afgeleid dat haar echtgenoot, op het ogenblik dat zij een recht op verblijf liet gelden, over stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen beschikte over te maken. Aangezien verweerder de precieze situatie van verzoeksters echtgenoot niet kende kon hij uiteraard voorafgaandelijk niet in detail omschrijven welke bewijsstukken hiertoe dienden te worden voorgelegd.

Daarnaast stelt verzoekster dat verweerder naliet een behoefteanalyse door te voeren. Zij gaat hierbij evenwel voorbij aan het gegeven dat een behoefteanalyse, zoals bepaald in artikel 42, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, tot doel heeft verweerder er toe te brengen *“om de toereikendheid van de bestaansmiddelen van een concreet gezin na te gaan, als zou blijken dat het gezinsinkomen lager ligt dan het wettelijk bepaalde referentiebedrag. Daarbij ligt het in de bedoeling na te gaan welk bedrag dat gezin nodig heeft om aan zijn individuele behoeften te voldoen, zonder een beroep te doen op de sociale zekerheid”* (Parl.St. Kamer 2010-2011, nr. 443/018, 167-168). De wetgever heeft namelijk willen voorkomen dat verweerder, bij het beoordelen van de vraag of de persoon die wordt vervoegd stabiele, toereikende en regelmatige bestaansmiddelen heeft, enkel een referentiebedrag in aanmerking zou nemen en zou voorbijgaan aan de mogelijkheid dat er gevallen zijn waarbij personen zonder over dit referentiebedrag te beschikken toch de nodige garanties bieden dat zij niet ten laste zullen vallen van de openbare overheden. In casu heeft verweerder evenwel niet vastgesteld dat verzoeksters echtgenoot een inkomen had dat lager lag dan een bepaald referentiebedrag, doch dat niet werd aangetoond dat hij op het ogenblik dat verzoekster een recht op verblijf liet gelden een stabiel, toereikend en regelmatig inkomen had. Er kan niet worden verwacht dat verweerder nader bepaalt vanaf welk inkomen kan worden gesteld dat de echtgenoot van een vreemdeling die een aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Europese Unie indient over een toereikend inkomen in de zin van artikel 40ter, § 2, tweede lid, 1° van de Vreemdelingenwet beschikt indien deze echtgenoot – terwijl hem hiervoor toch ruim de tijd werd gegeven –, niet aannemelijk maakt over enig inkomen te beschikken dat in aanmerking kan worden genomen. Artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet noopt verweerder enkel om indien blijkt dat er een inkomen is – quod non in casu – te beoordelen of, gelet op de specifieke behoeften van een gezin, een bedrag dat lager ligt dan het door de wetgever bepaalde referentiebedrag niet kan volstaan en voorziet dat hij in dit geval de nodige inlichtingen – die hem in staat moeten stellen een beeld te krijgen van de behoeften van dit gezin – op te vragen. Verzoekster kan dan ook niet worden gevolgd in haar stelling dat verweerder onzorgvuldig optrad door haar niet uit te nodigen om bijkomende stukken aangaande haar maandelijkse huishoudkosten en deze van haar echtgenoot mee te delen. Er moet daarenboven worden gesteld dat in artikel 42, § 1 van de Vreemdelingenwet is bepaald dat verweerder zich alle bescheiden en inlichtingen *“kan”* laten overleggen die nuttig zijn voor het bepalen van het bedrag dat de burger van de Europese Unie en het familielid dat hem wenst te vervoegen nodig hebben om in hun behoeften te voorzien zonder ten laste te vallen van de openbare overheden. Uit voormelde wetsbepaling kan evenwel geen verplichting worden afgeleid. Het is in regel aan de vreemdeling die een recht op verblijf laat gelden om bij zijn aanvraag tot afgifte van een verblijfstitel aan te tonen dat zijn aanspraken enige grond hebben en dus uit eigen beweging alle relevante stukken aan te brengen.

De beschouwingen van verzoekster laten niet toe te concluderen dat verweerder de artikelen 40ter en 42, § 1 van de Vreemdelingenwet of het zorgvuldigheidsbeginsel heeft geschonden. Er kan op grond van verzoeksters betoog ook geen manifeste beoordelingsfout worden vastgesteld of geconcludeerd dat de materiële motiveringsplicht of het evenredigheidsbeginsel werden miskend.

2.2.2.2. De Raad benadrukt dat de in casu bestreden beslissing tot weigering van verblijf van meer dan drie maanden werd genomen in antwoord op de vraag van verzoekster tot afgifte van de verblijfskaart

van een familielid van een burger van de Europese Unie. Verzoekster had de mogelijkheid om in het raam van haar verblijfsaanvraag alle nuttige overtuigingsstukken over te maken en alle toelichtingen die zij vereist achtte mee te delen. Zij kan dan ook niet voorhouden dat de hoorplicht werd geschonden bij het nemen van deze beslissing. De hoorplicht impliceert immers niet dat een tegensprekelijk debat wordt georganiseerd, doch slechts dat een rechtszoekende de kans dient te hebben om nuttige gegevens ter kennis van het bestuur te brengen. Verzoekster had deze mogelijkheid. Uit de aan de Raad voorgelegde stukken blijkt tevens dat verweerder rekening heeft gehouden met de documenten die verzoekster overmaakte ter staving van haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie.

Met betrekking tot de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten moet verder worden geduoid dat het vervullen van de hoorplicht maar zin heeft voor zover het horen voor de overheid informatie kan opleveren die haar behoedt voor een vals beeld van de feiten of die haar appreciatie van de feiten kan beïnvloeden, informatie kortom die de overheid van de overwogen, voor de betrokkene nadelige beslissing kan afhouden (RvS 21 juni 1999, nr. 81.126). Verzoekster maakt evenwel niet aannemelijk dat zij informatie kon verstrekken die verweerder er kon van weerhouden vast te stellen dat zij niet legaal in België verblijft. Zij toont dan ook niet aan dat zij enig belang heeft bij het aanvoeren dat de hoorplicht werd miskend bij het nemen van de beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten.

2.2.2.3. Gelet op voorgaande vaststellingen kan verzoekster ook niet worden gevolgd in haar standpunt dat de rechten van verdediging werden geschonden omdat zij niet de kans kreeg om nadere toelichting te verstrekken bij haar aanvraag tot afgifte van de verblijfskaart van een familielid van een burger van de Unie of om de nodige bewijsstukken aan te brengen.

Het tweede middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

2.3.1. Verzoekster voert in een derde middel de schending aan van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie van 7 december 2000 (hierna: het Handvest van de grondrechten), van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging (hierna: de richtlijn 2003/86/EG), van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet, van de motiveringsplicht, van de zorgvuldigheidsplicht, van de hoorplicht, van het redelijkheidsbeginsel, van het evenredigheidsbeginsel en van de rechten van verdediging. Zij betoogt ook dat verweerder een manifeste beoordelingsfout heeft gemaakt.

Zij stelt het volgende:

“Tenslotte wil verzoekster verwijzen naar het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, waarin uitdrukkelijk gesteld wordt dat bij de afwijzing van een verzoek tot gezinshereniging alsnog rekening dient te worden gehouden met de aard en de hechtheid van de gezinsband, met de duur van het verblijf alsmede met het bestaan van familiebanden of culturele of sociale banden met het land van herkomst.

Dat verzoekster, overeenkomstig het art. 17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging, diende te worden gehoord omtrent haar gezins- en economische situatie.

Dat dit in casu niet is gebeurd !!!!

Dat verweerder gehouden was, alvorens een beslissing te nemen, minstens verzoekster uit te nodigen voor een verhoor.

Verzoekster wil benadrukken dat het hoorrecht een algemeen beginsel van het Unierecht is dat lidstaten moeten respecteren als ze het Unierecht toepassen.

Dit beginsel is wettelijk verankerd in artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie. Het hoorrecht geldt ook bij een beslissing tot uitwijzing.

In casu werd verzoekster een bevel om het grondgebied te verlaten betekend zodat zij sowieso en in elk geval, overeenkomstig het artikel 41 van het Handvest van de grondrechten van de Europese Unie, voorafgaandelijk door verweerder diende gehoord te worden.

In casu heeft verweerder nagelaten het in artikel 41 van het Handvest vervatte hoorrecht te respecteren vooraleer een individuele beslissing te nemen die in het nadeel van verzoekster is. Daarnaast stelt het artikel 74/13 Vw. het volgende :

« Bij het nemen van een beslissing tot verwijdering houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken onderdaan van een derde land».

Dat de motiverings- en de zorgvuldigheidsverplichting, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsprincipe en verzoeksters rechten van verdediging door verweerder ernstig werd[en] geschonden.

Dat in elk geval sprake is van een manifeste beoordelingsfout door verweerder.

Dat verweerder geenszins in de bestreden beslissing motiveerde waarom hij in casu, overeenkomstig het art.17 van de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 inzake het recht op gezinshereniging en het art. 74/13 Vw. , geen rekening hield met verzoeksters gezins- en familieleven in België.

Dat er door verweerder, in strijd met de richtlijn 2003/86/EG van de Raad van 22 september 2003 en het art. 74/13 Vw., geen enkele afweging is gebeurd.”

2.3.2.1. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG moet worden opgemerkt dat deze richtlijn werd omgezet in de Belgische rechtsorde door de wet van 15 september 2006 tot wijziging van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, Kampelmann, punt 42; zie tevens HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, Suffriti, punt 13; RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit evenwel niet aan. Zij kan derhalve de schending van artikel 17 van de richtlijn 2003/86/EG niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

Daarenboven moet worden gesteld dat voormelde richtlijn niet van toepassing is in het geval de gezinshereniging met een burger van de Unie wordt nagestreefd (cf. art. 3.3 van de richtlijn 2003/86/EG), zodat verzoekster, die een gezinshereniging met een Belgisch onderdaan wenst tot stand te brengen, hoe dan ook niet dienstig naar de bepalingen van deze richtlijn kan verwijzen.

2.3.2.2. Inzake de aangevoerde schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten moet worden gesteld dat uit de bewoordingen van dit artikel volgt dat dit artikel niet is gericht tot de lidstaten, maar uitsluitend tot de instellingen, organen en instanties van de Unie (cf. HvJ 21 december 2011, C-482/10, punt 28; HvJ 17 juli 2014, C-141/12, punt 67). Verzoekster kan zich bijgevolg ten aanzien van de nationale autoriteiten niet op deze bepaling, die onder meer voorziet dat een burger het recht heeft om te worden gehoord alvorens een voor hem nadelige individuele maatregel wordt getroffen, beroepen.

Voor het overige kan, wat betreft de aangevoerde schending van de hoorplicht als beginsel van behoorlijk bestuur en van de rechten van verdediging, worden verwezen naar de bespreking van het tweede middel.

Een schending van artikel 41 van het Handvest van de grondrechten, van de hoorplicht en van de rechten van verdediging blijkt niet.

2.3.2.3. Een eenvoudige lezing van de motivering van het bestreden bevel om het grondgebied te verlaten leert dat verzoeksters bewering dat verweerder heeft nagelaten om rekening te houden met de verplichting die voortvloeit uit artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet – om bij het nemen van een beslissing tot verwijdering rekening te houden met het hoger belang van het kind, het gezins- en familieleven en de gezondheidstoestand van de betrokken vreemdeling – feitelijke grondslag mist.

Een schending van artikel 74/13 van de Vreemdelingenwet kan dan ook niet worden vastgesteld.

2.3.2.4. Verzoekster laat verder na om in haar derde middel, op een voor de Raad begrijpelijke wijze uiteen te zetten waarom zij van oordeel is dat de motiveringsplicht, het redelijkheidsbeginsel, het evenredigheidsbeginsel en de zorgvuldigheidsverplichting zijn geschonden en zij duidt ook niet waarop zij zich precies baseert om te stellen dat verweerder een manifeste beoordelingsfout maakte. Deze onderdelen van het middel zijn, bij gebrek aan de vereiste toelichting, dan ook onontvankelijk.

Het derde middel is, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.

3. Kosten

Gelet op het voorgaande past het de kosten van het beroep ten laste te leggen van verzoekster.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Artikel 2

De kosten van het beroep, begroot op 186 euro, komen ten laste van de verzoekende partij.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op drieëntwintig januari tweeduizend zeventien door:

dhr. G. DE BOECK,

wnd. voorzitter,
rechter in vreemdelingenzaken

dhr. T. LEYSEN,

griffier

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

G. DE BOECK